

Милисав Миленковић

“Пишиће драме!” – поручио је Миодраг Ђукић

– А да л’ ћу ја дотле да живим? – одговара ми ироничним питањем у коме трепери сета, светле очи му залуташе у страну.

– Ти си бесмртан – одговарам му са лаким грчем и неубедљивим смешком.

Тај кратки дијалог, вођен у среду 30. јуна око поднева у Удружењу књижевника Србије, пре почетка промоције 42. свеске Едиције “Савремена српска драма”, између Миодрага Ђукића и мене, поводом мог предлога да му на јесен за време ФЕДРАСА у Малом Црнићу приредимо портрет као драмском писцу, запамтио сам и као његову злокобну слутњу и стрепњу, али и као асоцијацију на један други скуп и његов говор. На годишњој Скупштини Удружења драмских писаца Србије свој подужи говор, увек врцав, виспрен, критичан и полемичан, завршио је поруком: “Пишите драме!” Не знам зашто, али то ми је зазвучало као својеврсна тестаментална порука колеге колегама. У њој је била садржана суштина његовог стваралачког бића, а она је била израз његовог животног и радног опредељења: писати драме.

Миодраг Ђукић, наш Ђука, био је и председник и директор и министар ове области, у којој се и ми патимо и са ког положаја је оставио слику да је био најнароднији посленик и најближи крхком и у нас слабо негованом бићу културе. Делио је награде и паре, подстицао акције и идејама својим богатно посао који је обављао, али је увек остао уверен да је био и остао, пре и после свега драмски писац. Писац који дијалог и драмску причу најпре послушнује у себи, а потом је светлосним рукописом емитује, записује, препушта читању и памћењу. Можда је форма драмског текста била најближа структури његове личности, његовог мишљења у непрекидном дијалогу са светом идеја у себи и око себе, са живом стварношћу, митом и слутњама могуће фантазмагоричне будућности.

И док се усуђујем да изговорим мишао да је Ђука са овог света отишао гневан, незадовољан и непокојан, већ чујем његово претеће неслагање, понекад праћено његовом узречицом, сочном и срдачном псовком, као онда када сам дошао да га обиђем после саобраћајне несреће у Клиничком цен-

тру, а он још кржаве кошуље од повреда и крварења, обраћа ми се ироничним, изазивачким тоном и осмехом:

– Дошао си да видиш да л' сам жив или мртав!

Е, такав Миодраг Ђукић, са којим се знам четрдесетак година, мој пријатељ и друг Ђука, није био вољан да олако пристане на било чију мисао или идеју. Увек је неговао своју линију, своју водиљу је следио, некад и сам себи противречећи. А оно незадовољство и гнев је његов зивтни став и уверење, намера и тежња да се све у животу и стваралаштву мора одрађивати са високо моралном свешћу и одговорношћу, са хуманистичком нотом, разумевањем и подстицањем себе и другог на тако висок ниво савести и одговорности.

Аристократа по духу, плебејац по опхођењу, гороломан, бескомпромисни творац и борац, увек полемици

склон, често на српски начин племенито заинаћен да намишљено оствари, пун топлине за пријатеље, онако крупан и висок, оштрог и продорног гласа, а очију топлих, светлих и нежних, иза себе, у нама оставља болан и равњив траг, тугу која се негује за драгоценим и милим.

Али, уосталом са сваким животом, са сваким срцем па и Ђукиним и нашим, је као и са вољеним бићем. Док траје верност, даровани смо обиљем радости, нежности и страсти, а кад се усели неверство и попуцају жиле љубави настају бол, туга и очај. Безмерни и заувек!

Отишао је пријатељ, наш Ђука, и као да је умрла једна велика љубав између њега и живота.

Памтићемо га! Задужио нас је!

Нека је овенчан памћењем и славом!

За микрофоном Радио-Београда